

Віковічні цінності Обірок

Одне з найменших сіл району наче притулилось до лісу за кілька кілометрів східніше міста Сарни, на правому березі Случа. Колись тут був хутір, мальовничу к місцевість обрали собі на постійне проживання селяни з сусідньої Люхчі. Відтак і назву Обірки, очевидно, дали з цього приводу. Розрісся хутір до села порівняно недавно, коли створили бригаду колгоспу імені Калінша. Саме колгоспники збудували нові оселі, згодом спорудили магазин, клуб зі школою, ФАП. А пізніше від шляху на Карпилівку сюди пролягла стрічкою дорога з відсіву.

Коли приїхали в Обірки, на автобусній зупинці сиділи двоє літніх чоловіків. Один із них, 63-річний Федір Дебелий, ветеран праці, з діда-прадіда місцевий житель, неквапом повідав про рідне село:

- Тепер сюди добре доїжджати. Крім добротної дороги з лісу, є ще шлях з Люхчі з мостом через Случ. Та й дамбою вздовж берега річки до автотраси Київ-Сарни можна дістатись, там рукою подати до міста. А раніше на великому мосту охорона стояла з собаками, перепустку вимагали. Тепер і залізницею в райцентр чи Клесів дістатись можна: зупинку для дизель-поїзда зробили неподалік від Обірок. Пам'ятаю з дитинства, як Случ розіллється весною вода під село підступає - ні пройти ні проїхати. Зате колективного добра було багато, на тваринницьких фермах до двох тисяч голів худоби утримували, а овечок — п'ятсот! Я після служби в армії не шукав, де б влаштуватись на роботу, прийшов у артіль, прийняли конюхом. Згодом вивчився на тракториста і від зорі до зорі то на посівній, то на жнивях, то восени на оранці трудився в поті чола, Врожаї культур збирали чи не найвищі в районі. Село славилось хліборобською працею, а тепер - тільки спогади про ту славу.

Колгоспний ветеран зітхнув і звернув нашу увагу на духовну пам'ятку Обірок — хрест-Фігуру в оточенні розкішної квіткової клумби. Його спорудили нинішнього року перед I Великоднем. Святкове богослужіння запросили провести настоятеля храму з Люхчі отця Леоніда. Адже тут живе переважна більшість старих людей, яким важко йти в церкву в сусіднє село. Так виникла традиція відзначати релігійні празники біля прикрашеного стрічками та квітами хреста в центрі Обірок.

Йдемо вулицею далі, назустріч - чоловік з граблями на велосипеді. Здогадались, що прямує на сінокіс. Дійсно, Олександр Колядич, зупинившись, розповів, що недавно накосив трави, а сьогодні їде поворушити її, щоб краще сохла на сонці. У розмові з ним про гарячу пору косовиці та догляду за городиною відчув глибоке знання тонкощів селянських турбот. Має коня, корову, чимало птиці. Однак працює в місті, на заводі мостових технологічних конструкцій: Роботою в цілому задоволений, хоча доводиться щодня добиратися в Сарни. Олександра цінують як досвідченого фахівця. Починав же трудовий шлях молодим механізатором у колгоспі, водив комбайн у жнивну пору. Коли ж артіль розвалилась, знайшов роботу в місті.

- У селі нині немає жодного підприємства, куди пішла б працювати молодь. Мабуть, воно одне таке в окрузі, - каже з гіркотою. — Отож і перспектива тут яка? Селяни змушені в місті шукати заняття. Але хто хоче заробити на хліб чесним трудом, той собі заробіток знайде.

Дружина Алла теж їздить працювати неблизько — в Страшевський тубдиспансер. Продовжують батьківську справу діти Олександр та Юлія, здобувши робітничі спеціальності у ВПУ-22, менший Анатолій навчається в 9 класі і переймає в старших науку доброго господарювання. На таких родинах тримається сучасне село й Обірки зокрема. А ще - на славних ветеранах хліборобського лану. Олександр Колядич познайомив нас з родиною, в якій дід і бабуся замінили своїм трьом онукам батьків. Пенсіонери Ольга та Віталій Никитюки вже на схилі літ виростили, виховали доччиних дітей Віталія, Ніну й Ольгу, батьки яких розлучились і порізно подались на чужину, в Росію, шукати кращої долі. Ольга Федорівна все життя пропрацювала в колгоспі, то дояркою на фермі, то ланковою в рільничій бригаді, показуючи приклад дбайливого ставлення до землі й керуючи колективом у декілька десятків жінок. Віталій Федорович, у минулому електрик Сарненського профтехучилища 22, вмів майстерно мурувати печі, не одну зробив їх у селі, за що й досі вдячні йому односельці. Отак удвох не один рік турбувались про онуків, віддали їм частину душевного тепла, любові, а головне — допомогли стати хорошими людьми, господарями. Старші Ольга та Ніна вже мають свої сім'ї. Віталій ще парубкує, але знає толк у землеробстві, веде домашнє хазяйство і є опорою та надією баби й діда. Недавно закінчив ВПУ-22, автослюсар на СЗМТК. Хлопець вдячний своїм другим батькам за піклування, за вірний орієнтир у самотійному житті, основу якого становить праця.

Взагалі Обірки можна назвати ветеранським селом, де бережуть справжні селянські цінності . Хранителями їх і добрих традицій є родина Степана Денисюка. У молодості в нього та дружини Віри були власні сім'ї, по п'ятеро дітей. Нині всі десятеро вже дорослі, мають родини. Років п'ятнадцять тому в Степана Григоровича померла дружина, у Віри Йосипівни - чоловік. Подумали й вирішили підтримувати один одного на старість. Зійшлись та й живуть у злагоді й приязні. Степан Григорович свого часу опанував фах столяра, слюсаря, пічника... Коли ж вийшов на заслужений відпочинок, захопився бджолярством. Із задоволенням показав вулики, зроблені власними руками. Один з них — частина стовбура дерева. Господар пояснив:

- Поселив п'ять бджолиних сімей, потім збільшив їх кількість до тринадцяти. Знали б, скільки клопоту біля пасіки, але люблю цю справу. Якось у лісі заготовляв дрова, побачив дуплянку, привіз її додому й почепив на дуб. Туди сіли бджоли, зняв і маю такий, як колишній, ще прадідівських часів, вулик. Навіть спостерігати за польотом цих трудівниць приємно. Крім них, з дружиною утримуємо немаленьке господарство, є кінь. Як у тому прислів'ї: «Хліба не купуємо, з базару кормимся».

Віра Йосипівна згадала свій нелегкий трудовий шлях у колгоспі. Скільки зусиль доклали, щоб щедро родила місцева земля, як важко було вирощувати льон, руками збирати його. Нині ж ті поля занедбані, пустують, заростають бур'янами, гірко дивитись. А як виховується молодь, коли безробіття та пияцтво все більше проникають в її середовище... Болить душа у ветеранів за те, яке майбутнє чекає на відлучених від праці юних громадян. І пенсія колишніх хліборобів маленька, тож, хоч-не-хоч, а мусять гнути спину на городах, аби собі та дітям творити добробут.

У місцевій початковій школі навчаються лише п'ятеро дітей, продовжують здобувати освіту школярі в Карпилівці та Люхчі. Єдина вчителька Тетяна Сосюк веде клас у невеликій ошатній освітянській будівлі. Пам'ятають обірківці, що спорудили школу після звернення до тодішнього голови РДА Олександра Юркевича під час прийому громадян у селі. Поряд, через дорогу, ФАП, яким уже 27 років завідує Галина Радько. Від селян почули багато добрих слів про медичку. А обслуговує вона всіх 204 мешканців Обірок, знає стан здоров'я кожного, живе місцевими проблемами, хоча її домівка в Сарнах. Біля ФАПу в перший рік роботи посадила дві берізки, і нині вони, високі та розкішні, прикрашають подвір'я.

Завжди є покупці в магазині, який теж розташований у центрі населеного пункту. Молодий продавець Тетяна Жилка дбає, щоб був повний набір необхідних товарів. Зазвичай люди приходять сюди за хлібом, спілкуються, діляться новинами.

День за днем розмірено йде життя в невеликих (Збірках). Воно подібне до інших сіл тим, що ґрунтується на віковичних хліборобських цінностях, головна з яких — чесна щоденна праця — основа добробуту й моралі, майбутнього Полісся і всієї України.

Петрук А.